

V I Lenin

Tal på Östfolkens kommunistiska organisationers andra allryska kongress den 22 november 1919

Kamrater! Jag är mycket glad att kunna hälsa denna kongress av kommunistiska kamrater, som företräder muselmanska organisationer i österlandet, och säga några ord om det nuvarande läget i Ryssland och i hela världen. Temat för mitt tal är det aktuella läget, och de österländska folkens inställning till imperialismen och den revolutionära rörelsen bland dessa folk tycks mig nu vara det väsentligaste i denna fråga. Det säger sig självt att denna revolutionära rörelse bland folken i österlandet nu kan få en framgångsrik utveckling, att den kan få en framgångsrik lösning endast i direkt anslutning till vår sovjetrepubliks revolutionära kamp mot den internationella imperialismen. På grund av en rad omständigheter, däribland Rysslands efterblivenhet och ändlösa utsträckning och genom att det utgör ett gränsområde mellan Europa och Asien, mellan väst och öst, har vi fått ta på oss hela bördan – och detta ser vi som en stor ära – av att vara vägröjare i den globala kampen mot imperialismen. Den närmaste tidens hela händelseförlopp förebådar därför en ännu bredare och ihärdigare kamp mot den internationella imperialismen och kommer oundvikligen att vara kopplad till sovjetrepublikens kamp mot den förenade imperialismens styrkor – Tysklands, Frankrikes, Englands och Amerikas.

Vad sakens militära sida beträffar, så vet ni hur gynnsamt läget nu har utvecklats för oss på alla fronter. Jag skall inte uppehålla mig närmare vid denna fråga utan bara säga, att det inbördeskrig som den internationella imperialismen påtvingat oss under två år har vållat Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken otaliga svårigheter och på bönderna och arbetarna lagt en så övermäktig börda att det ofta tyckts omöjligt för dem att bära den. Men samtidigt har detta krig – genom sitt brutala övervåld, genom den skoningslöst brutala anstormningen från våra till vilddjur förvandlade s k allierade, som plundrade oss även före den socialistiska revolutionen – gjort underverk och förvandlat människor, som var trötta på kriget och till synes inte kunde stå ut med ännu ett krig, till kämpar som i två års tid inte bara uthärdat kriget, utan också håller på att föra det till ett segerrikt slut. De segrar vi nu vinner över Koltjak, Judenitj och Denikin innebär att ett nytt skede inträtt i historien om världsimperialismens kamp mot de länder och nationer, som rest sig till kamp för sin frigörelse. I detta avseende har vårt tvååriga inbördeskrig inte bara helt bekräftat den gamla historiska iakttagelsen att ett krigs karaktär och framgång framför allt är beroende av den inre ordningen i det land, som går i krig, att kriget återspeglar den inrikespolitik som förs av landet i fråga före kriget. Allt detta återverkar ofrånkomligen på hur kriget förs.

Vilken klass som fört kriget och fortsätter att föra det är en mycket viktig fråga. Endast tack vare det faktum att vårt inbördeskrig förs av arbetarna och bönderna, som gjort sig fria, och utgör en fortsättning på den politiska kampen för de arbetande människornas befrielse från det egna landets och hela världens kapitalister, endast tack vare detta har det i ett så efterblivet land som Ryssland, utmattat av det fyraåriga imperialistiska kriget, funnits viljestarka människor redo som fört detta krig vidare under två år av exempellösa mödor och svårigheter.

Inbördeskrigets historia har visat detta med Koltjak som särskilt åskådligt exempel. En fiende som Koltjak, som fick hjälp av världens alla starkaste makter och hade en järnvägslinje, skyddad av hundra tusen man utländska trupper, däribland världsimperialisternas bästa trupper, exempelvis de japanska, vilka hade utbildats för det imperialistiska kriget men praktiskt taget inte deltog i det och därför hade lidit små förluster, Koltjak som hade stöd av Sibiriens bönder, de mest välbärgade, som aldrig hade varit livegna och därför stod längre från kommunismen än några andra; en sådan som Koltjak verkade utgöra en oövervinnlig

kraft, eftersom hans trupper var den internationella imperialismens avantgarde. Och fortfarande opererar i Sibirien japanska och tjeckoslovakiska trupper liksom trupper från en rad andra imperialistiska nationer. Erfarenheterna av Koltjaks mer än årslånga herravälde över Sibirien med dess väldiga naturrikedomar, vilket till en början hade stöd av Andra internationalens socialistiska partier, av mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, som bildade fronten av konstituerande församlingens kommitté, och därför ur kälkborgarens och det vanliga historieförloppets synvinkel föreföll vara stabilt och oövervinnligt, har i verkligheten visat följande: ju längre in i Ryssland Koltjak har ryckt fram, desto mer har han utmattats, och slutligen kan vi se Sovjetrysslands fullständiga seger över Koltjak. Otvivelaktigt får vi här ett praktiskt bevis för att arbetare och bönder, som har befriat sig från kapitalisternas ok, med förenade krafter kan uträtta verkliga underverk. Här har vi i praktiken ett bevis för att ett revolutionärt krig framkallar energi och förmåga att göra underverk, när det verkligen engagerar och intresserar de förtryckta arbetande massorna och gör dem medvetna om att de kämpar mot utsugarna.

Jag tror att det som Röda armén har uträttat, dess kamp och segerhistoria kommer att få enorm och världsomfattande betydelse för österlandets alla folk. Det kommer att visa folken i österlandet att hur svaga dessa folk än är, hur oövervinnliga de europeiska förtryckarna som i kampen utnyttjar teknikens och krigskonstens alla underverk än tycks vara, så rymmer ett revolutionärt krig som förs av förtryckta folk, om detta krig verkligen förmår väcka miljoner arbetande och förtryckta människor, sådana möjligheter, sådana underverk, att de österländska folkens frigörelse numera är praktiskt helt genomförbar inte bara med tanke på utsikterna till en internationell revolution, utan också med tanke på de direkta militära erfarenheter, som gjorts i Asien, i Sibirien, erfarenheter som gjorts av sovjetrepubliken, vilken utsatts för en väpnad invasion av alla de mäktiga imperialistiska länderna.

Dessutom har inbördeskrigets erfarenheter i Ryssland visat oss och kommunisterna i alla länder hur det samtidigt med utvecklingen av revolutionär entusiasm under ett inbördeskrig sker en stark inre konsolidering. Ett krig prövar varje nations hela ekonomiska och organisatoriska styrka. Efter två års erfarenheter, hur oändligt svårt kriget än har varit för arbetarna och bönderna, som lider av hunger och kyla, kan det sist och slutligen på basis av dessa två års erfarenheter sägas att vi är på väg att segra och kommer att segra, eftersom vi har ett etappområde och ett starkt sådant, eftersom arbetarna och bönderna trots hungern och kylan har sammansvetsats och stärkts och besvarar varje hårt slag med att binda samman krafterna och den ekonomiska styrkan, och enbart därför har segrarna över Koltjak, Judenitj och deras allierade, de starkaste makterna i världen, blivit möjliga. De gångna två åren har visat, å ena sidan, att det är möjligt att utveckla ett revolutionärt krig och, å den andra, att sovjetmakten stärks under de hårda slagen från den utländska invasionen, vars syfte är att snabbt krossa revolutionens härd, att krossa de arbetares och bönders republik som dristat sig att förklara den internationella imperialismens krig. Men i stället för att krossa Rysslands arbetare och bönder har de bara härdat dem.

Detta är de viktigaste resultaten, det viktigaste innehållet i den tidpunkt vi nu upplever. Vi går fram mot avgörande segrar över Denikin, den siste fiende som finns kvar på vårt territorium. Vi känner oss starka och kan upprepa tusen gånger om, att vi inte tar fel när vi säger att republikens inre struktur har stärkts och att vi kommer att gå ut ur kriget mot Denikin mångdubbelt starkare och bättre förberedda för uppgiften att resa den socialistiska byggnaden, ett uppbyggnadsarbete som vi kunnat ägna alltför litet tid och energi åt under inbördeskriget men nu, när vi kommer ut på en fri väg, otvivelaktigt skall lyckas ägna oss helt åt.

Vi ser i Västeuropa hur kapitalismen förfaller. Ni vet att t o m de tyska socialisterna, liksom det stora flertalet socialister, som inte förstått situationen, för ett år sedan hade för sig att det som försiggick var en kamp mellan två världsimperialistiska grupper, och de trodde att denna

kamp var historiens hela innehåll och att det inte fanns några krafter som kunde ge något annat; de hade för sig att det inte ens för socialisterna återstod något annat att göra än att ansluta sig till endera gruppen av globalt mäktiga rovdjur. Så tycktes det vara i slutet av oktober 1918. Men vi ser att sedan dess har världshistorien på ett år upplevt händelser utan motstycke, omfattande och djupgående händelser, vilka har öppnat ögonen på många socialister som under det imperialistiska kriget var patrioter och rättfärdigade sitt beteende med att de stod inför en fiende; de rättfärdigade sitt förbund med de engelska och franska imperialisterna med att dessa skulle bringa befrielse från den tyska imperialismen. Se bara så många illusioner som har skingrats genom detta krig! Vi ser den tyska imperialismens sönderfall, som har lett till inte bara en republikansk revolution, utan också till en socialistisk. Ni vet att i Tyskland har klasskampen nu blivit ännu hårdare och att inbördeskriget rycker allt närmare – det tyska proletariats krig mot de tyska imperialisterna, vilka har målat om sig i republikanska färger men förblivit representanter för imperialismen.

Alla vet att den sociala revolution som nu mognar fram i Västeuropa bara är en tidsfråga och att detsamma sker både i Amerika och i England, dessa som skall representera kultur och civilisation, hunnernas, de tyska imperialisternas besegrare. Men när det kom till Versaillesfreden såg alla att Versaillesfreden är hundra gånger mer rovgirig än Brestfreden, som de tyska rövorna tvingade på oss, och att denna Versaillesfred är det hårdaste slag som kapitalisterna och imperialisterna i dessa olycksaliga segrande länder överhuvudtaget kunnat tillfoga sig själva. Versaillesfreden har öppnat ögonen just på segrarnationernas folk och visat att England och Frankrike, även om de är demokratiska stater, inte framstår för oss som representanter för kultur och civilisation, utan som länder styrda av imperialistiska rovdjur. Dessa rovdjurs interna kamp utvecklar sig så snabbt att vi kan jubla i vetskap om att Versaillesfreden bara är en skenbar seger för de triumferande imperialisterna och i verkligheten innebär att hela den imperialistiska världen kraschar och de arbetande massorna beslutsamt drar sig bort från de socialister, som under kriget var i förbund med representanter för den ruttna imperialismen och försvarade endera gruppen av stridande rovdjur. Även de arbetande människorna har fått upp ögonen, eftersom Versaillesfreden blev rövaraktig och visade att Frankrike och England i själva verket kämpade mot Tyskland för att befästa sin makt över kolonierna och öka sin imperialistiska styrka. Ju mer denna interna kamp utvecklas, desto mer breder den ut sig. Idag har jag haft tillfälle att se ett radiotelegram av den 21 november från London, vari amerikanska journalister – personer som inte kan misstänkas för revolutionära sympatier – säger att man i Frankrike kan iaktta ett exempellöst utbrott av hat mot amerikanerna, eftersom amerikanerna vägrar att ratificera Versaillesfredsfördraget.

England och Frankrike segrade, men de är skuldsatta upp över öronen hos Amerika, som har bestämt sig för att fransmännen och engelsmännen må betrakta sig som segrare så mycket de vill, men det kommer i alla fall att skumma grädden och ta in ränta med råge för sitt bistånd under kriget, och garant för detta skall bli den amerikanska flottan som nu byggs och som till storleken kommer att överträffa den engelska. Och att den amerikanska rövarimperialismen uppträder så brutalt framgår av att amerikanska agenter köper upp vita slavar, kvinnor och unga flickor, och skeppar över dem till Amerika för att utveckla prostitutionen. Det fria, kultiverade Amerika förser bordellerna med vita slavar! I Polen och Belgien pågår konflikter med de amerikanska agenterna. Detta är en liten illustration till vad som i väldig omfattning sker i varje litet land, som har fått hjälp från ententen. Ta exempelvis Polen. Ni ser att amerikanska agenter och spekulanter dyker upp där för att köpa upp alla rikedomarna i Polen, som skryter över att nu existera som oberoende stat. Polen håller på att köpas upp av amerikanska agenter. Där finns inte en fabrik, inte en verkstad, inte en bransch som inte är i händerna på amerikanerna. Amerika har blivit så fräckt att det börjar att förslava den ”stora fria segraren” Frankrike, som tidigare var ett ockrarnas land men nu har blivit totalt skuldsatt hos Amerika,

eftersom det har förlorat ekonomisk styrka och inte har tillräckligt med vare sig egen spannmål eller eget kol och inte kan utveckla sina materiella resurser i stor skala, samtidigt som Amerika kräver att hela tributen betalas utan dröjsmål. Det blir alltså alltmer uppenbart att Frankrike, England och andra mäktiga länder har lidit ett ekonomiskt sammanbrott. Valen i Frankrike gav klerikalerna övervikt. Det franska folket, som lurades att tro att det måste satsa allt för friheten och demokratin mot Tyskland, har nu belönats med en oändlig skuldsättning, med de rovgiriga amerikanska imperialisternas hån och sedan med en klerikal majoritet av representanter för den grövsta reaktionen.

Läget i hela världen har blivit oändligt mer tilltrasslat. Vår seger över Koltjak och Judenitj, dessa det internationella kapitalets lakejer, är stor, men vida större, om än inte så uppenbar, är den seger vi håller på att hemföra i internationell måttstock. Denna seger består i den inre upplösningen inom imperialismen, som inte kan skicka sina trupper mot oss.

Ententen försökte men misslyckades, eftersom dess trupper blev demoraliserade när de kom i kontakt med våra trupper och bekantade sig med vår ryska sovjetförfattning, översatt till deras språk. Trots inflytandet av ledarna för den ruttna socialismen kommer vår författning alltid att vinna det arbetande folkets sympati. Ordet ”sovjet” är nu förstått av alla och sovjetförfattningen har översatts till alla språk, och varje arbetare känner till den. Han vet att det är det arbetande folkets författning, det arbetande folkets politiska system som manar till seger över det internationella kapitalet, att det är en triumf som vi har uppnått över de internationella imperialisterna. Denna vår seger har fått återverkan i alla imperialistiska länder, så snart som vi har berövat dem deras egna trupper, vunnit dem över, berövat dem möjligheten att använda dessa trupper mot Sovjetryssland.

De försökte föra krig med andras trupper, med Finlands, Polens och Lettlands trupper, men det ledde ingen vart. I ett tal för några veckor sedan i underhuset skröt den engelske ministern Churchill – och det kablades ut över hela världen – med att ett fälttåg av fjorton nationer hade organiserats mot Sovjetryssland och att detta till nyåret skulle leda till seger över Ryssland. Och det är sant att många nationer deltog – Finland, Ukraina, Polen, Georgien liksom tjeckoslovakier, japaner, fransmän, engelsmän, tyskar. Men vi vet vad det blev av det! Vi vet att esterna övergav Judenitjs trupper, och nu pågår en ursinnig polemik i tidningarna för att esterna inte vill hjälpa honom, medan Finland, hur mycket dess bourgeoisie än önskade det, inte heller hjälpte Judenitj. På så sätt misslyckades också det andra försöket till anstormning mot oss. Den första etappen var att ententen sände egna trupper, som var utrustade enligt den militära teknikens alla regler, så att det verkade som om de skulle besegra sovjetrepubliken. De har redan lämnat Kaukasien, Archangelsk och Krim men är fortfarande kvar på Murmanhalvön liksom tjeckoslovakerna i Sibirien, men de är kvar som små öar. Det första försöket att med egna trupper besegra oss slutade med seger för oss. Det andra försöket bestod i att mot oss skicka grannationer, som finansiellt är helt beroende av ententen, och få dem att kväva oss som ett socialismens näste. Men även detta försök slutade med ett misslyckande: det visade sig att inte en enda av dessa små stater är kapabel att föra ett sådant krig. Och därtill kommer att hatet mot ententen har befästs i varje liten stat. Att Finland inte drog ut för att ta Petrograd, när Judenitj redan hade tagit Krasnoje Selo, berodde på att det vacklade och såg att det kunde leva självständigt vid Sovjetrysslands sida men inte kunde leva i fred med ententen. Detta har alla små nationer upplevt. Detta upplever Finland, Litauen, Estland och Polen, där en kompakt chauvinism härskar men där det finns ett hat mot ententen som där ökar sin exploatering. Och om vi nu noga beaktar händelseförloppet kan vi utan någon som helst överdrift säga, att inte bara den första, utan också den andra etappen av internationellt krig mot sovjetrepubliken har barkat åt skogen. Nu återstår för oss bara att besegra Denikins trupper, som redan är till hälften slagna.

Sådan är den nuvarande ryska och internationella situationen, som jag i korthet har beskrivit i mitt tal. Låt mig avslutningsvis säga något om hur situationen håller på att gestalta sig för nationaliteterna i österlandet. Ni representerar olika österländska folks kommunistiska organisationer och kommunistiska partier. Jag måste säga att om de ryska bolsjevikerna har lyckats slå en bräscher i den gamla imperialismen och ta på sig den ovanligt svåra men också ovanligt ädla uppgiften att bana nya vägar för revolutionen, så har ni, representanter för österlandets arbetande massor, en ännu större och ännu nyare uppgift framför er. Det håller på att bli helt klart att den socialistiska revolutionen, som närmar sig för hela världen, inte alls enbart kommer att bestå i att proletariatet i varje land besegrar sin bourgeoisie. Detta skulle vara möjligt om revolutionerna försiggick lätt och snabbt. Vi vet att imperialisterna inte kommer att tillåta detta, att alla länder är väpnade mot sin inhemska bolsjevism och bara tänker på hur de skall besegra bolsjevismen hemma hos sig. Det är därför som det i varje land drar ihop sig till inbördeskrig, där de gamla kompromissande socialisterna har engagerats att delta på bourgeoisins sida. På så sätt blir den socialistiska revolutionen inte enbart och inte huvudsakligen en kamp av de revolutionära proletariaterna i varje land mot den egna bourgeoisin – nej, den blir en kamp av alla av imperialismen förtryckta kolonier och länder, av alla beroende länder, mot den internationella imperialismen. När vi i vårt partiprogram, som antogs i mars i år, beskrev den sociala världsrevolutionens annalkande, sade vi att det arbetande folkets inbördeskrig mot imperialisterna och utsugarna i alla de framskridna länderna börjat att förenas med nationella krig mot den internationella imperialismen. Detta bekräftas av revolutionens förlopp och kommer alltmer att bekräftas. Samma sak blir det också i österlandet.

Vi vet att österlandets folkmassor kommer att resa sig som självständiga deltagare i ett nytt liv, som dess skapare, eftersom hundratals miljoner inom denna befolkning tillhör beroende, diskriminerade nationer, som hittills varit objekt för imperialismens internationella politik och som existerat enbart som material för att göda kapitalistisk kultur och civilisation. Och när det talas om att dela ut mandat för kolonier, så vet vi mycket väl att det rör sig om utdelning av mandat för förskingring och utplundring, att det rör sig om att ge en försvinnande liten del av jordens befolkning rätt att exploatera flertalet av jordklotets befolkning. Detta flertal, som inte kunnat utgöra någon självständig revolutionär kraft och därför tidigare stått helt utanför det historiska framåtskridandet, upphörde som vi vet i början av 1900-talet att spela en sådan passiv roll. Vi vet att 1905 följdes av revolutioner i Turkiet, Persien och Kina, att en revolutionär rörelse har utvecklats i Indien. Det imperialistiska kriget har också främjat den revolutionära rörelsens tillväxt, eftersom mängder av koloniala folk blev indragna i de europeiska imperialisternas kamp. Det imperialistiska kriget har också väckt österlandet och dragit in dess folk i den internationella politiken. England och Frankrike beväpnade kolonialfolken och hjälpte dem att bli bekanta med militär teknisk utrustning och fulländade maskiner. Denna kunskap kommer de att utnyttja mot herrarna imperialister. Perioden av österlandets under den nuvarande revolutionen uppvaknande kommer att följas av en period, där österlandets alla folk deltar i avgörandet av hela världens öde för att inte förbli enbart objekt för andra att berika sig på. Folken i österlandet håller på att vakna upp till att agera praktiskt och till att varje folk är med och avgör frågan om hela mänsklighetens framtid.

Det är därför jag tror att ni i historien om utvecklingen av världsrevolutionen, som att döma av dess början kommer att pågå i många år än och kräva stora mödor, kommer att spela en stor roll i den revolutionära kampen, i den revolutionära rörelsen och i denna kamp förena er med vår kamp mot den internationella imperialismen. Er medverkan i den internationella revolutionen kommer att ställa er inför en komplicerad och svår uppgift, vars lösande kommer att tjäna som grundval för gemensam framgång, eftersom befolkningens flertal här för första gången kommer i självständig rörelse och blir en aktiv faktor i kampen för att störta den internationella imperialismen.

De flesta österländska folken befinner sig i ett sämre läge än Europas mest efterblivna land, Ryssland, men vi har lyckats förena de ryska bönderna och arbetarna i kampen mot feodalismens och kapitalismens rester, och vår kamp har lyckats så bra, eftersom bönderna och arbetarna gått samman mot kapitalet och feodalismen. Här är kontakten med österlandets folk särskilt viktig, eftersom majoriteten bland folken i österlandet är typiska representanter för de arbetande massorna – inte arbetare, som genomgått de kapitalistiska fabrikernas och verkstädernas skola, utan typiska representanter för de arbetande och utsugna bondemassorna, som lider under medeltida förtryck. Den ryska revolutionen har visat hur proletäerna, efter att ha besegrat kapitalismen och gått samman med de kringspidda massorna av arbetande bönder, segerrikt har rest sig mot det medeltida förtrycket. Det återstår nu för vår sovjet-republik att kring sig samla österlandets alla vaknande folk för att tillsammans med dem bekämpa den internationella imperialismen.

Här står ni inför en uppgift som världens kommunister tidigare inte ställts inför: med stöd i den allmänna kommunistiska teorin och praktiken måste ni, under anpassning till särpräglade förhållanden som inte existerar i de europeiska länderna, förmå att tillämpa denna teori och praktik på en situation, där de stora massorna är bönder och där den uppgift som måste lösas inte är att bekämpa kapitalet, utan bekämpa de medeltida kvarlevorna. Detta är en svår och speciell uppgift, men den är synnerligen tacksam, eftersom de som dras in i kampen är massor, som hittills inte deltagit i den, och dessutom får ni tack vare organisationen av kommunistiska celler i österlandet en möjlighet att upprätta en mycket nära kontakt med Tredje internationalen. Ni måste hitta speciella former för detta förbund mellan hela världens avancerade proletärer och österlandets arbetande och utsugna massor, som ofta lever under medeltida förhållanden. I liten skala har vi i vårt land genomfört det som ni kommer att genomföra i stor skala och i stora länder. Och denna senare uppgift hoppas jag att ni kommer att fullgöra med framgång. Tack vare de kommunistiska organisationerna i österlandet, som ni här representerar, har ni kontakt med det avancerade revolutionära proletariatet. Er uppgift är att även i fortsättningen sörja för att kommunistisk propaganda bedrivs inom varje land, på ett språk som folket förstår.

Det säger sig självt att endast proletariatet i världens alla framskridna länder kan vinna den slutgiltiga segern, och vi ryssar påbörjar ett arbete som det engelska, franska eller tyska proletariatet kommer att konsolidera; vi ser dock att de inte kommer att segra utan hjälp av alla de förtryckta kolonialfolkens, i första hand de österländska folkens, arbetande massor. Vi måste ha klart för oss att avantgardet ensamt inte kan genomföra en övergång till kommunism. Uppgiften är att väcka revolutionär aktivitet för självständig verksamhet och organisation av de arbetande massorna, oavsett vilken nivå de står på, att överföra den rätta kommunistiska teorin, som är avsedd för kommunisterna i de mer avancerade länderna, till varje folks språk, att fullgöra de praktiska uppgifter, som måste fullgöras omedelbart, och gå samman med andra länders proletärer i gemensam kamp.

Detta är uppgifter som ni inte hittar lösningen på i någon kommunistisk bok men som ni kommer att finna lösningen på i den gemensamma kampen, vilken Ryssland inledde. Ni måste ta itu med denna uppgift och försöka lösa den genom egna självständiga erfarenheter. Häri kommer ni att få hjälp genom å ena sidan det nära förbundet med alla de arbetande människornas avantgarde i andra länder och å andra sidan förmågan att komma i kontakt med österlandets folk, som ni här representerar. Ni måste stödja er på den borgerliga nationalism, som håller på att vakna och inte kan annat än vakna bland dessa folk och som har sitt historiska berättigande. Samtidigt måste ni finna en väg till de arbetande och utsugna massorna i varje land och säga till dem på ett språk som de förstår, att en seger för den internationella revolutionen är det enda hoppet om frigörelse och att det internationella

proletariatet är den enda bundsförvanten till alla de hundratals miljonerna arbetande och utsugna människorna bland österlandets folk.

Sådan är den ovanligt omfattande uppgift som ni står inför och som tack vare revolutionens epok och den revolutionära rörelsens tillväxt – härom kan inget tvivel råda – genom förenade ansträngningar av österlandets kommunistiska organisationer kommer att lösas framgångsrikt och krönas med fullständig seger över den internationella imperialismen.

RKP(b): CK:s bulletin nr 9, den 20 december 1919

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 318-331